

на хилядна тълпа, не смѣхъ да въздъхнѣтъ. Хилонъ изгуби съзнание. Цезарь настрѣхъ и испустнѣ изумруда.

Народътъ сѣщо притаи дишанието си. Силниятъ гласъ на Криспа се раздаваше по цѣлия амфитеатръ:

— Горко ти, убиenco на жената си и на брата си, горко ти, антихристе! Преисподнята ще се отвори прѣдъ тебе, смъртта протѣга рѣцѣтъ си кѣмъ тебе и гроба те чака. Горко ти, живъ мъртвецо, защото ти ще умрешъ въ ужасъ и ще погинешъ на вѣки!

И като нѣмаше сила да освободи закованата си рѣка отъ дървото, испънѣтъ, страшенъ, още живъ приличенъ на скелетъ, неумолимъ, като прѣдопрѣдѣление, той трѣсѣше бѣлата си брада надъ подиума на Нерона, като махаше съ движението на главата розовия вѣнецъ, който украшаваше косата му.

— Горко ти убиenco! твоята мѣрка е прѣпълнена и часътъ ти е близкъ! . . .

Той цѣлъ се изопнѣ: за минута изглеждаше, че ще откъсне рѣката си отъ кръста и грозно ще я протегне надъ цезаря, но веднага мършавитѣ му рѣцѣ се изопнѣхъ още повече, тѣлото му се смъкнѣ надолу, главата му паднѣ на гърдитѣ, и той издъхнѣ.

Верѣлъ гората отъ кръстове по-слабитѣ почнѣхъ да заспивать въ вѣченъ сънъ.

II.

— Господарю! — говорѣше Хилонъ, — сега морето е гладко, като масло и вълнитѣ изглеждатъ блѣстящи . . . Да идемъ въ Ахайя. Тамъ те чака славата на Аполона, тамъ те чакатъ вѣнци, триумфи, тамъ хората ще те боготворятъ, а боговетѣ ще те приемътъ като равенъ на себе си, — а тука, господарю . . . И той млъкнѣ, тъй като дългата му бърна взе така силно да трепери, че думитѣ му се прѣвѣрнѣхъ въ неразбрани звукове.

— Ние ще идемъ тамъ слѣдъ свършване на игритѣ, — отговори Неронъ. — Азъ знамъ, че мнозина и сега наричатъ християнитѣ „innoxia cogroa“. Ако азъ бихъ заминѣлъ, всички ще почнѣтъ да повтарятъ това. Отъ що се боишъ, дъртляко?

Като казваше това, Неронъ навѣси веждитѣ си и съ испитателенъ погледъ взе да гледа Хилона, като да чакаше отъ него обяснения, понеже той само се приструваше хладнокръвенъ. На послѣднѣто прѣдставление той самъ се